

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1171492/3

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב מאיר פרימן – אב"ד

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אהובה יששכר)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד בבת דמארי)

הנדון: מתן סעדים זמניים דחופים בתקופת עיכוב ההליכים בשתי ערכאות במקביל

החלטה

רקע

בית הדין הוציא צו עיכוב יציאה מהארץ נגד הבעל, במסגרת בקשת האישה למתן סעד זמני בתקופת עיכוב הליכים, לאחר שהבעל פנה לבית המשפט בבקשה ליישוב סכסוך.

הוגשה בקשת באת כוח הבעל לביטול הצו.

הוגשה תגובת באת כוח האישה להותרת הצו על כנו ובקשה להאריך את הצו בשנה.

הטענות

בקשת באת כוח הבעל לביטול עיכוב היציאה מבוססת על טענת חוסר סמכות של בית הדין, הואיל והאישה עצמה פנתה לקבלת סעדים זמניים לבית המשפט במסגרת הליך יישוב סכסוך שפתח הבעל בבית המשפט. בהתאם לתקנות יש להגיש את כל הבקשות למתן סעדים זמניים לאותה ערכאה. כמו כן נטען לחוסר תום לב בהגשת הבקשה לבית הדין בשל ההליכים שהתנהלו בבית המשפט.

בתגובת באת כוח האישה נטען שהבקשה לסעד זמני שהוגשה לבית המשפט לעיכוב יציאת הבעל מהארץ הייתה בגין חשש שהבעל יברח מהארץ וייתיר את האישה ללא קורת גג וללא מזונות, בעוד הבקשה לסעד זמני בבית הדין הייתה לעיכוב יציאת הבעל מהארץ בשל חשש עגינות האישה. כמו כן נטען בתגובה שהאישה התנהגה בתום לב ויידעה את בית הדין על ההליך שהתנהל בבית המשפט.

דיון

אכן מסעיף 14 לתקנות להסדר התדייניות בסכסוכי משפחה (הוראת שעה), תשע"ו – 2016, עולה שיש להגיש את כל הבקשות למתן סעדים זמניים, לאותה ערכאה. להלן סעיף 14 לתקנות:

בקשה לסעד זמני ובקשה לסעד דחוף לפי תקנות 10 ו-12 תוגש לערכאה שיפוטית המוסמכת לכך לפי דין, ובלבד שצד המגיש כמה בקשות יגישן לאותה ערכאה אם היא מוסמכת לכך לפי דין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עם זאת בסעיף 10(ב) לתקנות, העוסק במצב שבו מוגשות לערכאות שונות בקשות למתן סעדים זמניים במקביל, נקבע אופן ההתנהלות בהגשת בקשות מפוצלות בערכאות השונות. מכאן שבמצבים מסוימים קיימת סמכות, בהתאם לתקנות, למתן סעדים זמניים על ידי שתי ערכאות בו זמנית, להלן סעיף 10(ב):

הוגשה בקשה לסעד זמני לערכאה שיפוטית אחרת מזו שאליה הוגשה בקשה ליישוב סכסוך, יציין מגיש הבקשה בטופס הערוך לפי טופס 5 את קיומה של הבקשה ליישוב סכסוך שהוגשה לערכאה הראשונה, וכן בקשות לסעד זמני אם הוגשו לערכאה הראשונה והחלטות שניתנו בהן; צד שהגיש בקשה לסעד זמני לאחר הגשת בקשה כאמור לערכאה שיפוטית אחרת יעביר העתק ממנה ומכל החלטה שניתנה בה לשתי הערכאות.

יישובה של סתירה זו בין סעיף 14 לסעיף 10(ב) בא לידי ביטוי לדעתנו במקרים מעין אלה שלפנינו:

יש להבחין בין סעדים היכולים להינתן על ידי כל ערכאה, שלגביהם נקבע כי יש להגיש את כל הבקשות לסעדים זמניים אלה לאותה ערכאה, לבין סעדים שרק ערכאה אחת מוסמכת לדון במתן הסעד, אשר בנוגע להם אין מנוס מפיצול הבקשות, וזאת באופן שכל בקשה תוגש לערכאה המוסמכת לדון בבקשה. בעבור מקרים שבהם מתן הסעדים הזמניים אינו סמכות מקבילה של שתי הערכאות נקבע בתקנות בסעיף 10(ב) מהו אופן ההתנהלות במקום שבו מוגשות בקשות לסעדים זמניים בשתי הערכאות השונות, בכל אחת בעניין שבו היא מוסמכת.

נדון דנן הוא דוגמה להמחשת המצב שבו אין שתי ערכאות מוסמכות לדון במתן הסעדים. לכן עולה הצורך לפצל בין הערכאות כך שכל ערכאה תיתן את הסעד שאותו היא מוסמכת לתת. בית המשפט עסק במתן סעדים זמניים להבטחת תשלום מזונות והמצאת קורת גג לאישה, מחשש שמא יברח הבעל מהארץ ויותר את האישה ללא מזונות וללא קורת גג – נושא הנתון גם לסמכותו. אולם אין במתן סעדים אלה כדי להבטיח מניעת עיגון האישה. ייתכן מצב שהבעל יעמיד ערבויות מתאימות לתשלום מזונות ולמתן קורת גג, וכך יוכל לצאת מהארץ בהתאם להליך המתקיים בבקשה לסעד הזמני בבית המשפט, ועדיין האישה תיוותר עגונה עת הבעל ישהה בחוץ לארץ. לכן עולה הצורך במתן סעד זמני למניעת עיגון האישה. מניעת עיגון האישה הוא סעד הנמצא בסמכות בית הדין הרבני בלבד, היות שנושא הגירושין הוא בסמכות הייחודית של בית הדין ואינו בסמכותו של בית המשפט. פתרון של השלשת גט למניעת עיגון נמצא בסמכות בלעדית של בית הדין. כאן אין מנוס מן הפיצול במתן הסעדים. לצורך כך נקבע בסעיף 10(ב) לתקנות המנגנון להגשת סעדים מפוצלים.

אשר לטענה לחוסר תום לב: בית הדין לא מצא חוסר תום לב בהתנהלות האישה, האישה הודיעה לבית הדין על ההליך המתנהל בבית המשפט. האישה חוששת לעיגונה, חששה נמצא מוצדק לאחר שבית הדין נוכח שאכן קיים חשש סביר שהבעל יברח מהארץ [חו"ל] ויותר את האישה עגונה.

בית הדין נעתר לבקשת האישה להארכת הצו בשנה, בשל החשש החמור לעיגון האישה ולשלילת חירותה. אם יבקש הבעל לבטל את הצו יהיה עליו להעמיד ערבויות משמעותיות להבטחת התייצבותו בבית הדין, בהתאם לקביעת בית הדין שתינתן, וכן להשליש גט.

הכרעה

1. צו עיכוב היציאה מהארץ נגד הבעל ניתן בסמכות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

2. בית הדין דוחה את בקשת הבעל לביטול הצו.
3. בית הדין נעתר לבקשת האישה להארכת צו עיכוב היציאה נגד הבעל למשך שנה. המזכירות תטפל בהארכת הצו.
4. הבעל רשאי להגיש בקשה לביטול צו עיכוב היציאה, בית הדין יקבע ערבויות משמעותיות לצורך ביטול הצו וכמו כן יקבע מועד דיון לצורך השלשת גט. ניתן ביום כ"ח בסיוון התשע"ח (11.6.2018).

הרב מאיר פרימן – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה